

לא לפחד מ'ראשית חכמה'

שישוב למוטב. צריך להתפלל הרבה על הילדים שיעלו ברוחניות ולא מועיל שום דרכים ועצות מבלי להתפלל הרבה על הילדים.

האם לקרב אותו או לרחקו? להוציאו מהבית או דווקא להשאירו בבית ולקרב אותו על ידי כך?

מון זצ"ל: אין כללים ברורים בזה. צריך לדעת ולברר מה יגרום לו לשוב למוטב, האם כשהורים יקרב אותו ויראו לו שהם אוהבים ורוצים בקרבתו, או דווקא להיפך, שהבן ישוב בתשובה כשיראה שההורים שלו מוכנים אפילו להוציאו מהבית בגלל מעשיו הלא טובים. ההורים צריכים לעשות את מה שיגרום יותר לילד להתקרב ולהתעלות מבחינה רוחנית, ודברים אלו משתנים מילד לילד.

מון זצ"ל: הוסיף ואמר ש"צריך לדעת שככל שטורחים ומתמסרים יותר בשביל הילדים בענייני חינוך, כך זוכים מהם ליותר נחת. יש הורים שסבורים

הלכות שבת... זה הרי חיוב סקילה...

כיצד מחזירים בבני תשחורת צעירים את חשקת לימוד התורה?

מון זצ"ל: כשמדובר בבחורים צעירים שמבינים, אפשר ללמוד איתם רמב"ם הלכות תלמוד תורה...

איזה ספר מוסר כדאי ללמוד עם בנים בגילאי הישיבה הקטנה?

מון זצ"ל: שילמדו איתם בספר "ראשית חכמה"... "ראשית חכמה" זה ספר קשה... יש בו אפילו חלקים מפחידים...

מון זצ"ל: לא נורא... שילמדו איתם "ראשית חכמה"...

הורה שואל: בנו הצעיר התדרדר וירד פלאים ברוחניות. מה מוטל על הוריו לעשות כדי להשיבו למוטב?

מון זצ"ל: בעיקר ההורים צריכים להתפלל עליו

ראשי ישיבת 'אור התורה' באלעד נכנסו אל מון זצ"ל, בראשות נשיא המוסדות הגה"צ רבי אליעזר בן דוד זצוק"ל ויבלחט"א ראש הישיבה הרה"ג רבי נפתלי בן זאב שליט"א וכל צוות הישיבה, ובמהלך השיחה נשאלו השאלות הבאות.

כיצד נוטעים בבני ישיבות צעירים את אהבת התפילה והידיעה והתחושה שהתפילה מקשרת ומחברת את האדם עם הקב"ה?

מון זצ"ל: "שהמלמדים שלהם בישיבה ילמדו איתם רמב"ם הלכות תפילה. לימוד רמב"ם הלכות תפילה מביא לחיזוק בענייני תפילה".

ישנה אפשרות ללמוד עם הבחורים בישיבה 'משנה ברורה' חלק א', כדי שיידעו את הלכות הנהגת האדם בבוקר, הלכות ציצית ותפילין, קריאת שמע ותפילה, או שילמדו 'משנה ברורה' חלק ג', הלכות שבת?

מון זצ"ל: שילמדו איתם קודם כל 'משנה ברורה'

מסכתות, רוב האיבעיות, לפחות באותן המסכתות, לא נפשטו.

העברתי את השאלה המרתקת למון הגר"ח קניבסקי ושאלתי האם האברכים צודקים, והאם אכן רוב האיבעיות בש"ס נפשטו או לא, כאשר לכולם היו ברור שאחד האנשים היחידים בדורינו המסוגלים להשיב בבירור על שאלה כזו, הוא מון הגר"ח קניבסקי זיע"א, הידוע בבקיאיותו העצומה בכל התורה כולה, כאשר סיים הוא את הש"ס עשרות פעמים בחייו.

הגר"ח זצ"ל השיב לי במכתב, בו כתב בנחרצות שלא, טענת השואלים אינה נכונה, כי אכן, רוב האיבעיות בש"ס נפשטו...

רבים מתושבי אלעד נושעו אצל רבנו זיע"א באין ספור מקרים. אך לא קיבלתי אישור לפרסם את סיפורם האיש. ובכל זאת, סיפור אחד קטן, שיש בו, מסתבר, גם סגולה לרבים. מספר ימים לפני פורים התשע"ב ביקשתי מרבנו זיע"א ברכה עבור בחור חסידי, מקהילת צאנו באלעד, שלא מצא את זיווגו עד כה. "הוא חסידישע בחור בן עשרים ושלש", אמרתי למון זיע"א, "אצל חסידים זה גיל ממש מבוגר"... וביקשתי ברכה בעבורו.

הגיב רבנו זיע"א: "תגיד לו שיעשה שילוח הקן. כתוב במדרש שזאת סגולה לשידוכים".

מסרתי את דברי הגר"ח דרך אחיו של הבחור, והם מצאו לו קן יונים. בערב ראש חודש ניסן קיים הבחור את מצות שילוח הקן באלעד. יומיים לפני חג הפסח, פחות משבועיים לאחר מכן, הוא התארס בשעה טובה ומוצלחת.

בספרו של תושב עירנו היקר רבי צבי נקר, "אמונה שלמה" על חומש בראשית, קראנו את הסיפור הבא, אותו שמע הרב נקר מהרה"ג רבי אהרון קטנב שליט"א, ראש הישיבה לצעירים 'שיח התלמוד' בעיר: עד גיל 14 וחצי היה הכל כרגיל. היה זה ילד - פרת, בריא בגופו ובנפשו. ויום אחד, בתפילת שחרית, הוא הרגיש שרגל שמאל רדומה מעט. הוא ניסה



להפעיל אותה, והסיח את דעתו. בשעת ארוחת הבוקר, התחזקה ההרגשה, ובהליכנו לחדר השיעורים - הוא כבר ממש סחב את רגלו. הוא ביקש לצאת מחדר השיעורים, אולם רגלו בגדה בו. אין היא נשמעת לו. המשגיח התקשר להוריו וביקשם לבוא ולבדוק את העניין. האב, נהג מונית במקצועו, היה בנסיעה, ואימו ביקשה מאחיה לבוא לאוספו לביתם. אחיה נענה, והאב הצטרף בהמשך. הם החליטו לצאת לביה"ח איכילוב בת"א. מיד בהגיעם, הכניסו אותו לסידרת בדיקות מקיפה שהעלתה חרס. המקור לבעיה היה לוט בערפל. האב הושיב את הילד על כיסא גלגלים והם יצאו לרחבי ביה"ח. בדרכם, פגשו פרופסור נירוכירוג

כשמרן והמרא דאתרא אספו צדקה

היה זה בשנת תשמ"א. מרן הגרא"מ שך זיע"א פנה למרא דאתרא הגר"ש גרוסמן שליט"א וביקשו ללכת על פתחי נדיבים, יחד עם מרן הגר"ח זצ"ל, כדי להתרימים לטובת משפחה ענייה שהיו לה צרות קשות, יחד עם מנהל כולל ברסלב הרב צבי פרנקרייך שליט"א. כך במשך תקופה ארוכה, בכל מוצאי שבת, נסעו השלושה לבתי נדיבים והתרימו אותם. מון זצ"ל היה פותח רמב"ם הלכות מתנות עניים ומקריא את גזל הזכות לתרום, המרא דאתרא היה מדבר על לב התורמים והרב פרנקרייך היה נוטל את הכסף שנתרם. כך בכל מוצאי שבת, עד שהסכום נאסף.

שאל המרא דאתרא את מון זצ"ל האם הוא, שכל רגע כה יקר לו, אינו חושש מביטול תורה, ומרן השיב לו בפשטות: "אני שליח של הרב שך. שליח של מצוה!"...

כידוע, קשר של תורה של עשרות שנים שרר בין רבינו זיע"א למרא דאתרא הגאב"ד שליט"א, ובס"ד עוד חזון למועד לכתוב על כך בהרחבה.